

## UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 26 marca 2014 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, II Wydział Cywilny w sprawie o sygnaturze akt II C 1119/11 z powództwa H. M. przeciwko Wyższej Szkole (...) w Ł. o zapłatę oddalił powództwo.

***Powyższe rozstrzygnięcie oparte zostało na ustaleniach i wnioskach, z których najistotniejsze elementy przedstawiają się następująco:***

Powód H. M. od 2010 roku był zatrudniony w pozwanej uczelni w charakterze wykładowcy. Obowiązki powoda sprowadzały się do przeprowadzenia zajęć dydaktycznych, konsultacji ze studentami i wszystkiego co wynikało z toku studiów. Ze swojej pracy wykładowcy składali sprawozdania, z których wynikała ilość przepracowanych godzin i na podstawie tych sprawozdań dokonywano wypłaty, jeżeli była ona zasadna. Wynagrodzenie z umowy o pracę obejmowało pensum. Jeżeli pracownik przekroczył pensum, wówczas był dodatkowo wynagradzany. Do pewnego czasu sposób wynagradzania za przekroczenie pensum nie był uregulowany, a decyzje w tym przedmiocie podejmował w każdej sprawie indywidualnie prezydent uczelni. Koszty związane z dojazdem do ośrodków zamiescowych została uregulowana regulaminem z trakcie funkcjonowania uczelni.

Od dnia 1 września 2006 roku do regulaminu wynagradzania pracowników pozwanej uczelni wprowadzono zapis § 14 pkt.4, zgodnie z którym koszty dojazdu nauczyciela akademickiego do wydziałów zamiescowych realizowane są w oparciu o aktualny koszt biletu transportu publicznego ( (...), (...)) do danego wydziału zamiescowego. Regulamin ustalał także stawki kwotowe dla promotora za opiekę naukową wypromowanego dyplomanta za pracę magisterską.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o osobowe źródło dowodowe w postaci zeznań świadków S. O. i D. K.. Podstawą ustaleń faktycznych stanowiły także pozaosobowe źródła dowodowe w postaci regulaminów uczelni.

W oparciu o powyższe ustalenia faktyczne Sąd Rejonowy zważył, iż powództwo nie jest zasadne i podlega oddaleniu. Sąd Rejonowy wskazał bowiem, iż powód nie udowodnił zasadności dochodzonego roszczenia. Powód nie udowodnił jakoby powoda i pozwaną uczelnię łączyła ustna umowa o wynagrodzenie za dojazdy, egzaminy, recenzje i promocje, zgodnie z którą pozwana miała rozliczać się z powodem na podstawie złożonych rachunków, jak również faktu rozliczania w oparciu o rachunki składane S. O.. Powód nie udowodnił również zasadności swojego roszczenia co do wysokości, a także faktu rzekomego uznania roszczeń przez pozwaną uczelnię, które miało nastąpić w postaci zobowiązania

S. O. do uregulowania poszczególnych zaległości. Z powyższych względów Sąd Rejonowy oddalił powództwo. /wyrok wraz z uzasadnieniem – k. 253-256/

Od powyższego orzeczenia apelację wniósł powód H. M., zaskarżając wyrok w całości. Zaskarżonemu wyrokowi powód zarzucił:

1. niewyjaśnienie okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, jednostronną niekorzystną dla powoda ocenę dowodów przy jednoczesnej sprzeczności istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego materiału dowodowego, a w szczególności:

- przyjęcie za udokumentowane w pełni roszczenia powoda przy zaniedbaniu przez Sąd I instancji, wobec unikania przez pozwaną sprawdzenia zasadności i wartości przedmiotu sporu, stosownie do art. 25 k.p.c.;
- niewłaściwą ocenę zachowania pozwanej, od braku właściwej odpowiedzi na pozew (vide art. 207 k.p.c.), unikania zajęcia stanowiska w toku procesu, braku dokończenia wysłuchania stron, konfrontacji mimo wniosków strony powodowej zarzutowało to na niewłaściwą ocenę działania strony powodowej, pominięcie oceny niewłaściwego zachowania strony pozwanej, błędy proceduralne, niewłaściwą interpretację i zastosowanie prawa materialnego;

2. naruszenie przepisów postępowania, a w szczególności:

- przepisów art. 25 i art. 207 k.p.c.;
- art. 3 k.p.c. poprzez unikanie przez pozwaną wyjaśnienia sprawy;
- art. 208 § 1 pkt. 5 k.p.c. poprzez brak zażądania przez Sąd I instancji przedstawienia przez pozwaną dokumentów, których konieczność dostarczenia wynikała ponadto z dotychczasowego postępowania przed Sądem Rejonowym dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi, VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych sygnatura akt sprawy XIP222/11 – punkt 2 wyroku z 26 września 2011 r.;
- art. 244 k.p.c. poprzez zamknięcie rozprawy przed całkowitym wyjaśnieniem sprawy, nierozpoznanie wniosków strony powodowej co do ponownego przesłuchania S. O. (2), dalej stosownej konfrontacji;
- art. 227 k.p.c. poprzez niewyjaśnienie sprzeczności między wyjaśnieniami stron;
- art. 32 Konstytucji RP poprzez przyjęcie, wbrew zasadzie równości stron z urzędu okoliczności niepowołanych przez strony jednoczesnej odmowie uwzględnienia takich okoliczności wobec strony powodowej;
- art. 233 § 1 i 2 k.p.c. poprzez błędną ocenę stanu faktycznego polegającą na przyjęciu za ustalone okoliczności nie znajdujących potwierdzenia w stanie dowodowym;

3. naruszenie prawa materialnego:

- poprzez błędną, jednostronną ocenę i wykładnię woli stron, w toku niniejszej sprawy, bezkrytyczne przyjmowanie nawet nieudokumentowanych twierdzeń pozwanej, pominięcie starań strony powodowej o właściwie udokumentowanie roszczenia; wykładnia woli należy do kwestii prawnych, jako że odbywa się na podstawie jakiejś szczególnej normy interpretacyjnej – art. 65 k.c. i podlega kontroli apelacyjnej, czy kasacyjnej, gdyż błędy w tym zakresie popełnione stanowią naruszenie prawa materialnego, przez błędną jego wykładnię;
- art. 354 k.c. poprzez zasad wykonywania zobowiązań;
- pominięcie, że przez wielokrotne odraczanie zapłaty długu przez pozwaną doszło zarówno do uznania wysokości długu, jak i jego odnowienia – vide art. 123 § 1, 506 k.c., przerwania biegu przedawnienia.

W konkluzji powyższych zarzutów powód wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w całości, uwzględnienie powództwa w całości i zasądzenie na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje według norm przepisanych, ewentualnie o:
2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpatrzenia, przy uwzględnieniu zasądzenia na rzecz strony powodowej całości powstałych w toku postępowania kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. /apelacja – k. 262-263/

Na rozprawie odwoławczej w dniu 29 stycznia 2015 roku pełnomocnik powoda oświadczył, iż popiera wniesioną apelację. /e-protokół rozprawy z dnia 29 stycznia 2015 roku: 00:02:40 – stanowisko pełnomocnika powoda/

**Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:**

Apelacja nie jest zasadna i jako taka podlegała oddaleniu.

Wbrew zapatrywaniom apelującego, zaskarżone orzeczenie należało uznać za prawidłowe, stanowiące wynik właściwej oceny zebranego materiału dowodowego. Sąd Okręgowy podziela poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia i w konsekwencji przyjmuje za swoje, uznając za zbędne powielanie ich w całości w treści niniejszego uzasadnienia.

Zarzuty apelującego dotyczące uchybień procesowych, jak i materialnoprawnych dotyczą w istocie kwestionowania stanowiska Sądu I instancji w zakresie, w jakim Sąd ten ustalił, iż powód nie udowodnił zasadności, jak i wysokości dochodzonego roszczenia. Analiza zarzutów wskazanych w petitum apelacji, przy braku ich uzasadnienia prowadzi do przyjęcia, iż sprowadzają się one de facto do podważenia ustaleń faktycznych Sądu poprzedzonych wadliwą oceną materiału dowodowego.

Wbrew zarzutom apelacji, Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie nie naruszył zasady określonej w art. 233 § 1 k.p.c., zgodnie z którą Sąd winien oceniać wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału. Mimo przeciwnych sugestii apelacji, Sąd I Instancji, dokonał wnikliwej i trafnej oceny przedstawionych w sprawie dowodów, w oparciu o którą wyprowadził również słuszny wniosek jurydyczny, że brak jest podstaw do uwzględnienia powództwa i orzeczenia zgodnie z żądaniem pozwu. Swoje stanowisko przy tym wyczerpująco uzasadnił. Skarżący natomiast nie przedstawił jakichkolwiek merytorycznych argumentów, które podważałyby prawidłowość poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń, jak i zaskarżonego rozstrzygnięcia. Nie można bowiem tracić z pola widzenia, że zarzut wadliwej oceny dowodów dla swojej skuteczności winien określać jakich to konkretnie uchybień dopuścił się sąd orzekający, naruszając tym samym zasady logicznego rozumowania bądź wskazania doświadczenia życiowego w toku wyprowadzania wniosków w oparciu o przeprowadzone dowody. Osoba skarżąca może zatem tylko wykazywać, posługując się wyłącznie argumentami jurydycznymi, że sąd naruszył ustanowione w wymienionym przepisie zasady oceny wiarygodności oraz mocy dowodów i że naruszenie to miało wpływ na wynik sprawy. Tymczasem apelacja powoda sprowadza się do samego tylko sformułowania zarzutów w petitum apelacji, pomijając ich uzasadnienie, co nie pozwala wdać się w rozpoznanie ich zasadności, tj. nie można osądzić, czy są one uzasadnione. Powód w uzasadnieniu apelacji nie przytoczył żadnych argumentów, wskazujących na wadliwość rozstrzygnięcia. Skarżący usiłuje wprowadzić formułować swoje zastrzeżenia w sposób mu odpowiadający, niemniej jednak jedynie pozornie. Uwzględnić bowiem należy, że apelujący zarzuca sprzeczność poczynionych ustaleń i wyprowadzonych przez Sąd I instancji wniosków ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Niemniej jednak sprzeczności tej nie wykazuje. Apelacja w przeważającej mierze opiera się na akcentowaniu okoliczności, które nie mają w niniejszej sprawie większego znaczenia, jako że nie podważają zasadniczych wniosków płynących z poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń, a mianowicie, że powód nie udowodnił zasadności i wysokości dochodzonego pozwem roszczenia.

W konsekwencji należało stwierdzić, iż wydane przez Sąd Rejonowy rozstrzygnięcie zostało oparte na podstawie prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, zaś analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nakazuje w pełni podzielić stanowisko Sądu I instancji, że przedstawione dowody nie dają podstaw do uwzględnienia powództwa. Podkreślenia wymaga przy tym fakt, iż w polskim postępowaniu cywilnym, mającym charakter procesu kontradyktoryjnego, w myśl art. 6 k.c., którego procesowym odpowiednikiem jest art. 232 k.p.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie wywodzącej z danego faktu skutki prawne. To strony zatem, a nie Sąd, mają poprzez swoje aktywne działania, którym jest między innymi wskazywanie dowodów, zadawanie pytań świadkom oraz stronom, udowadniać fakty, z których wywodzą skutki prawne. Zadaniem Sądu jest natomiast jedynie kontrolowanie, czy strony wypełniają swoje kontradyktoryjne obowiązki prawidłowo. Oznacza to, iż obecnie Sąd już nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, zaś ryzyko nie udowodnienia podstawy faktycznej żądania spoczywa wyłącznie na powodzie. Przedstawiony stan rzeczy niewątpliwie świadczy o tym, że strona powodowa, wbrew ciążącemu na niej w myśl art. 6 k.c. obowiązkowi udowodnienia faktów, z których wywodzi skutki prawne, nie zdołała wykazać zasadności oraz wysokości zgłoszonego żądania. Powyższe prowadzi do wniosku, że apelacja strony powodowej stanowi jedynie polemikę z prawidłowym rozstrzygnięciem Sądu Rejonowego.

Dlatego też, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.